

A TREURE'S LES BENES DELS ULLS!1

Lev Trotski

març de 1934

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “¡A sacarse las vendas de los ojos!”, en, Escritos, Tomo V, volumen 2, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 432-438.

Llegint els articles de l'Humanité sobre l'expulsió [de França] del camarada Trotski, la primera cosa que salta als ulls és el seu estúpid caràcter provocador. Però sabem que en política una caracterització d'aquest tipus és totalment insuficient. És cert que el nivell teòric i polític dels dirigents del Partit Comunista Francès és molt baix, igual que el de tota la Comintern. Ja en 1921 Lenin escrivia a Zinoviev i Bukharin: “Si no busquen més que la submissió, es rodejaran de ximplés.”

A Lenin li agradava anomenar les coses pel seu nom i era capaç de fer-ho. Des de 1921 la selecció de “submisos” ha assolit èxits monstruosos. La fatal malaltia de la Comintern l'afecta fins la molla de l'os, és a dir en els seus quadres, en la selecció d'aquests, en el seu entrenament, els seus hàbits i els seus mètodes. Tot això està més enllà de qualsevol discussió. No obstant, no ens interessen ara les característiques polítiques dels quadres stalinistes sinó la seua posició política en relació amb l'expulsió del camarada Trotski.

L'Humanité parteix del supòsit que hi ha una divisió del treball basada en un acord entre el govern, la policia, tots els periòdics burgesos, la socialdemocràcia i Trotski. El govern expulsa Trotski, aquest “permet” que l'expulsen, la premsa persegueix Trotski. Le Populaire actua com a advocat defensor del dret d'asil guardant una acurada distància de Trotski, i tot açò es fa amb l'objectiu d'eleva davant dels treballadors l'autoritat de les idees “contrarevolucionàries” que Trotski defèn i d'impedir-li al partit stalinista fer la revolució.

Però per ridícula que siga aquesta explicació ens condueix a l'eix del problema polític de França i, alhora, a l'error polític central del stalinisme, que ja va portar a la mort les seues seccions alemanya i austríaca. El motiu de l'enfurismada campanya contra Barbizon (segons l'Humanité) és el desig de la burgesia de prestigiar les idees socialdemòcrates. En què consisteixen aquestes idees? En mantenir fora de perill les formes democràtiques de domini de la classe capitalista, si no enterament almenys les tres quartes parts o la meitat d'elles. Quan el Partit Socialista “protesta” per l'expulsió de Trotski, no cal dubtar-ne gens que el que li preocupa és mantenir la seua reputació democràtica. No hi ha res d'enigmàtic en la conducta de Le Populaire.

No obstant, l'essencial del problema no és Le Populaire sinó la burgesia

francesa. ¿És cert que està realment interessada en reviuire les idees i il·lusions reformistes i democràtiques? N'hi ha prou amb plantejar clarament aquesta qüestió perquè s'enfonse tota la construcció de l'Humanité. Els dirigents stalinistes no han entès res del que ha passat a França i Europa durant el darrer període. Fa dos anys la burgesia francesa feu un gran esforç (es pot creure que fou el darrer) per tal de regenerar la democràcia, la seua força, la seua imatge, els seus ornaments i les seues il·lusions.

Aquest intent s'expressà en el triomf del Bloc d'Esquerra. Atès que després de les eleccions de maig de 1932 els radicals esdevingueren el principal partit governant de la burgesia, la socialdemocràcia francesa de tots els matisos es convertí en el principal suport polític del règim. Un producte secundari d'aquesta constel·lació fou la visa al camarada Trotski per a que entrés a França. Els socialistes necessiten complementar el seu suport al règim burgès amb "gestos simbòlics". I fins i tot els radicals, que en realitat aplicaven una política conservadora i imperialista, necessitaven una màscara democràtica. Qualsevol revolucionari seriós podia i havia d'aprofitar aquesta situació, sense violar els seus principis, naturalment, sense sembrar cap il·lusió sobre el "sagrat" dret d'asil i d'altres drets democràtics.

No obstant, l'intent d'aquests darrers mesos del Bloc d'Esquerra de restaurar la "democràcia" ha sofert una derrota vergonyosa i total. Els reformistes fan culpables als radicals, aquests als reformistes. Aquesta discussió superficial té lloc en el terreny de la política parlamentària. La veritat és que el Bloc ha fracassat perquè el capitalisme en descomposició no pot permetre reformes i, per tant, es veu obligat a passar dels mètodes "democràtics" als mètodes repressius bonapartistes (militars i policíacs) o feixistes (pogroms de masses) L'expulsió de Trotski no és més que un producte secundari d'aquest important canvi en la vida política francesa que s'ha produït davant dels nostres propis ulls.

Si bé és indiscutible que el partit de Blum fou el principal suport polític dels governs d'Herriot, Chautemps i Daladier, només uns miserables xerrameques poden dir el mateix del govern de Doumergue. Perquè sorgís aquest govern calgué una guerra civil, que en última instància estava dirigida (sobra dir-ho) contra el proletariat, però que es plantejava com a objectiu immediat l'enderrocament del govern radical. El principal suport polític del govern de Doumergue el constitueixen els partits que el 6 de febrer, amb les seues bandes armades, volgueren liquidar el parlament capitalista i mataren els oficials de policia i els seus cavalls camí al Palais Bourbon. Aquest és avui en dia l'agrupament de forces. El fet que els mateixos stalinistes, per una perniciosa però no casual aberració, s'hagen trobat a la cua dels feixistes ha assestat un colp mortal a la seua reputació política, però no es reflecteix gens ni mica en els resultats de l'ofensiva contrarevolucionària.

El ministeri Doumergue no és més que una combinació transitòria en el procés

pel qual el govern Doumergue s'està alliberant de la democràcia, el parlamentarisme i el suport socialista. El govern actual es manté per damunt del parlament a causa del creixent antagonisme entre els dos bàndols oposats, el feixista i el proletari. La gran burgesia, de manera definitiva, ha deixat de governar "democràticament", és a dir, directament a través dels radicals i indirectament a través dels socialistes. Tota la premsa burgesa aplanar el camí a un bonapartisme més obert. D'ací la feroç persecució contra el parlamentarisme, els maçons, els diputats, els empleats públics i les organitzacions obreres. La burgesia no pretén fer ressorgir i recolzar les il·lusions democràtiques sinó, per contra, comprometre, tacar i destruir les institucions democràtiques. Els feixistes i els lacais monàrquics actuen com l'ala dreta del front únic de la reacció. Le Matin, òrgan oficial del bloc bonapartista-feixista, diu molt obertament que l'expulsió de Trotski és només el primer pas.

Aviat els arribarà el torn a Cachin i Lleó Blum. No hi ha res de fantàstic en aquesta profecia. Ja hem vist el que passà en Alemanya i Àustria. Le Matin sap el que diu. Tardieu sap el que fa.

D'altra banda, els borbons stalinistes ni han oblidat res ni han après res. Per a ells no existeix el gir polític del 6 de febrer. Per a ells la socialdemocràcia continua essent, igual que en el passat, el "principal" suport de la burgesia. Els articles de l'Humanité sobre l'expulsió de Trotski, que han estranyat tothom per la seua estupidesa, no són producte d'una inspiració casual sinó la conseqüència lògica de tota la política de la Comintern. La celebrada fórmula de Stalin, "el feixisme i la socialdemocràcia no són antípodes sinó bessons", ha esdevingut, definitivament, en una bena col·locada sobre els ulls de la Comintern. L'Humanité és ara el millor col·laborador de la burocràcia i el major obstacle en la lluita contra el feixisme.

Le Matin presenta la realitat política de manera incomparablement més seriosa i correcta que no l'Humanité. L'expulsió de Trotski del refugi de Barbizot tan sols és un petit assaig de com s'expulsaran els periodistes obrers, els dirigents, els comitès centrals, les comissions administratives, etcètera... dels seus locals partidaris i sindicals. Aquesta és precisament la perspectiva que cal assenyalar-los als obrers francesos. A treure's dels ulls totes les benes, tant stalinistes com reformistes!. És hora de mirar la dura realitat cara a cara. Les declaracions contra el feixisme, les frases "revolucionàries", les protestes verbals no serveixen per a res. El que necessitem és resistència de masses contra les bandes pogromistes sobre les quals s'hi recolza la reacció bonapartista. Cal organitzar aquesta resistència. Avui mateix hem d'ensenyar-los a tots els obrers a exigir dels seus "caps" una resposta a la pregunta de què fer. Cal fer a una banda a qui no done una resposta directa i immediata. S'ha de construir el front únic proletari amb la perspectiva de les grans batalles que ens esperen. Els esdeveniments de França ens demostren, una vegada més, que l'única perspectiva revolucionària correcta és la que planteja la Lliga Comunista

Internacional, constructora de la Quarta Internacional.

¹“A treure’s les benes dels ulls!”, *La Verité*, 27 d’abril de 1934.